

ŞİMDİ MÜCADELE ZAMANI

Aydınlık Gazetesi, 10 Eylül 2018

Yıldırım Koç

Ekonominin geliştiği veya gerilediği dönemler vardır. Kapitalizm böyledir; krizlerle ve savaşlarla birlikte gelişir. Bu kural, tek tek ülkeler için de, genel olarak kapitalist dünya için de geçerlidir. Örneğin, kapitalizmin birinci küresel krizi 1873-1896 döneminde yaşanmıştı. Günümüzde de kapitalizmin üçüncü küresel krizi yaşanıyor. Türkiye ekonomisinin de krizleri var.

Kapitalizmin bir de büyüme dönemleri vardır. Örneğin, 1896-1914 dönemi böyledir. 1946-1973 dönemi de kapitalizmin Altın Çağı olarak anılır. Kapitalizm, böyle dönemlerde sömürüsüne rağmen insanların yaşam standartlarının yükselmesini sağlar.

EKONOMİK KOŞULLAR BELİRLEYİCİDİR

Kitlelerin, diğer bir deyişle, milyonlarca sıradan işçinin ve küçük üretici köylünün mevcut düzene karşı tavrı ekonomik gelişmelere göre belirlenir.

Ekonomik büyüme varsa, fabrikadaki işinden memnun olmayan işçi işten ayrılır ve başka bir işyerinde işe girer. İşyerinde grev veya direniş yaparak, işyerindeki çalışma koşullarını değiştirmeye çalışmak yerine, işyerini değiştirir. Türkiye’de 1946-1980 döneminde birçok işçinin yaptığı budur. İş durdurup polisle veya jandarmayla karşı karşıya gelmek ve fişlenmek yerine, işten ayrılıp başka bir işyerine girmek çok daha “gerçekçi” bir çözümdür.

Ekonomik durgunluk ve krizle birlikte bu olanak büyük ölçüde ortadan kalkar.

ÇÖZÜM ARAYIŞLARI

Bu durumda yeni araçlar gündeme gelir.

“Adamını bulup işini halletmek” en yaygın yöntemdir ve halkımız bu konuda son derece beceriklidir. İtle dalaşmak yerine çalıyı dolaşmak tercih edilir. Bazı kişiler ise patrona yaranarak işini halletmeye çalışır. Her işyerinde, sınırlı sayıda da olsa, espioncu vardır.

İşler daha da kötüye gidiyorsa ve işsizlik de artıyorsa, şikayetler başlar. Ancak ilk başlarda kimse kendi başını belaya sokmak istemez. Herkes birbirini ve diğer işyerlerini kollar. Eylem yapanların başlarının belaya girip girmediğini son derece “gerçekçi” bir biçimde gözler. Mutlak yoksullaşma ilk aşamada eylem yol açmaz. Başka dillerde bu kadar zengin bir küfür ve beddua kültürünün olduğunu sanmıyorum. Sıkıntı yaşayan, sıkıntıyı yaratanlara karşı mücadele koşullarının henüz olgunlaşmadığı durumlarda, bedduaya ve küfüre başvurur. Beddua ve küfür hazinemizin temelinde bu çaresizlik yatar.

ÇARESİZSENİZ ÇARE SİZSİNİZ

Şikayetler arttığında bazı sendikaların kullandığı bir ifade gündeme geliyor. Çaresizseniz, çare sizsiniz. Bu ifadeyi kullananlar genellikle mücadele içinde yer almıyorlar, ancak bu sözler doğru.

Ancak artık şikayet zamanı geçti. Ülkeyi yönetemeyen AKP’nin başarısızlıklarının arttığı koşullarda yükselen fiyatlar sonucunda yaşanacak mutlak yoksullaşmayı şikayet edip sızlanmakla, patronlara yaranmakla, bedduayla veya küfürle aşmak mümkün değil. Hayat mücadeleyi zorluyor.

Burada önemli olan mücadelenin düzeyi ve amacı.

Mücadelenin düzeyi, işyeri mi, işkolu mu, ülke mi?

Mücadelenin amacı ve programı, yalnızca işyerindeki sorunların çözümünü mi sınırlı; yoksa, ülke çapında sendikalı ve sendikasız işçi ayrımı yapmadan tüm işçilerin sorunlarını mı kapsıyor ve vatan mücadelesiyle bütünleşmiş mi?

Günümüzde, mücadelenin düzeyini ülke çapına yaymak için bilinçli bir çaba gerekiyor. Bunu yapacak olan da halkımıza öncülük etme niyet ve çabasinda olan siyasi örgüttür.

Mücadelenin amacını ve programını vatan mücadelesiyle bütünleştirme görevi de aynı şekilde siyasi örgütün omuzlarındadır.

Gün, işçi sınıfının şikayetten mücadeleye geçtiği koşullarda, mücadelenin düzeyini ve programını bilinçli bir çabayla geliştirme günüdür.